

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 165

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 martie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
57.		331.	6
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind regimul juridic al mormintelor de război românești situate pe teritoriul Republicii Moldova, semnat la Iași la 3 martie 2012.....			
2		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind regimul juridic al mormintelor de război românești situate pe teritoriul Republicii Moldova.....			
2–3		Decizia nr. 50 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	7–8
313.		Decizia nr. 96 din 28 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 383 alin. (2) din Codul civil	9–10
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind regimul juridic al mormintelor de război românești situate pe teritoriul Republicii Moldova, semnat la Iași la 3 martie 2012....			
4		Decizia nr. 129 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică.....	11–13
★			
58.		Decizia nr. 135 din 7 martie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864	13–14
— Lege pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război, semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011.....			
4		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
Acord între Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război			
4–6		168.	15
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război, semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011			
6		169.	15
— Decizie privind înlocuirea unui membru al Comisiei speciale de retrocedare.....			
— Decizie pentru numirea domnului Gabriel-Călin Onaca în funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene			
★			

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru ratificarea Acordului
dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova
privind regimul juridic al mormintelor de război românești
situate pe teritoriul Republicii Moldova,
semnat la Iași la 3 martie 2012**

Parlamentul României adoptă prezenta lege

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind regimul juridic al mormintelor de război românești situate pe teritoriul Republicii Moldova, semnat la Iași la 3 martie 2012.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

CRISTIAN-SORIN DUMITRESCU

București, 21 martie 2013.

Nr. 57.

A C O R D

**între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind regimul juridic al mormintelor de război românești
situate pe teritoriul Republicii Moldova**

Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, denumite în continuare *părți contractante*, considerând că militarii români, inclusiv cei care au fost luați prizonieri, și alte persoane române care au fost ucise sau au murit, atât în timpul celor două războaie mondiale, cât și în perioada postbelică, și care au fost înhumate pe teritoriul Republicii Moldova au dreptul la locuri de odihnă veșnică demne, care, în conformitate cu Convențiile de la Geneva din 12 august 1949 cu privire la victimele de război, Protocoalele adiționale din 8 iunie 1977 și alte norme de drept internațional, trebuie înființate și întreținute în mod corespunzător,

au convenit asupra următoarelor:

ARTICOLUL 1

Definiții

În conformitate cu prezentul acord, termenii enumerați mai jos au următorul înțeles:

a) *militari români căzuți în luptă* — cetățeni români care au făcut parte din Forțele Armate ale României care au fost uciși, au murit și au fost înhumați pe teritoriul Republicii Moldova în timpul acțiunilor de război, în prizonierat sau ca urmare a acestora, precum și în perioada postbelică;

b) *victime civile române ale războiului* — cetățeni care sunt, conform legislației României, asimilați militarilor români, căzuți în luptă și care au fost uciși, au murit și au fost înhumați pe teritoriul Republicii Moldova ca urmare a războaielor, inclusiv deportați;

c) *morminte de război românești* — locuri de înhumare a militarilor români căzuți în luptă și a victimelor civile române ale războiului, inclusiv morminte individuale și morminte comune, cimitire ori părți din cimitire, precum și monumente sau alte construcții cu caracter memorial ori comemorative, aflate pe teritoriul Republicii Moldova;

d) *amenajarea mormintelor de război* — delimitarea locurilor de înhumare, inclusiv a celor dispărute și nou-descoperite, instalarea și restabilirea însemnelor comemorative, a însemnelor de căpătâi, a monumentelor sau altor construcții memoriale, precum și alte măsuri necesare;

e) *întreținerea și îngrijirea mormintelor de război* — asigurarea protejării și conservării locurilor de înhumare de război, precum și efectuarea reparațiilor necesare.

ARTICOLUL 2

Domenii de colaborare

1. Guvernul Republicii Moldova garantează protejarea mormintelor de război românești și dreptul la odihnă veșnică al militarilor români căzuți în luptă și al victimelor civile române ale războiului.

2. Guvernul României este îndreptățit să amenajeze, pe cont propriu, mormintele de război românești situate pe teritoriul Republicii Moldova.

3. Părțile contractante se vor informa reciproc cu privire la acțiunile neconforme normelor de drept față de mormintele de război și vor lua măsuri în vederea readucerii acestora într-o stare corespunzătoare și prevenirii, pe viitor, a unor astfel de acțiuni.

4. Părțile contractante vor colabora pentru descoperirea locurilor de înhumare dezafectate, precum și pentru obținerea informațiilor privind listele mormintelor de război și a datelor de identificare a militarilor români, a victimelor civile ale războiului înhumate pe teritoriul Republicii Moldova și a militarilor și victimelor civile ale războiului originare de pe teritoriul actual al Republicii Moldova și înhumate pe teritoriul României, în vederea schimbului reciproc de informații.

ARTICOLUL 3

Amplasarea mormintelor de război

1. Guvernul Republicii Moldova va pune la dispoziția Guvernului României, pentru folosința gratuită și pe o perioadă nelimitată, suprafețele de teren pe care sunt sau au fost amplasate mormintele militarilor români. Utilizarea respectivelor parcele pentru amenajarea mormintelor de război nu afectează drepturile de proprietate asupra terenurilor utilizate în acest scop.

2. În cazul în care parcela de teren — pusă la dispoziție în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol — va fi necesară autorităților Republicii Moldova pentru un scop de utilitate publică, Guvernul Republicii Moldova va pune la dispoziția Guvernului României o nouă parcelă de teren și își asumă cheltuielile de exhumare și reînhumare a rămășițelor pământești, inclusiv pe cele pentru mutarea monumentelor comemorative și amenajarea noului loc de înhumare.

3. Alegerea noii parcele de teren, mutarea și reînhumarea rămășițelor pământești se vor efectua cu acordul ambelor părți contractante.

4. Amenajarea noilor morminte de război românești din Republica Moldova și reconstrucția celor dezafectate se vor face pe locul în care se află rămășițele pământești sau, dacă acest lucru nu este posibil, în alte locuri demne de memoria celor dispăruți. Aceste locuri vor fi stabilite prin acordul părților contractante.

5. Dacă prin înțelegerea părților contractante terenurile pe care au fost amplasate morminte de război românești încetează a mai fi folosite potrivit scopului prevăzut, această modificare va avea pentru Guvernul României drept consecință pierderea dreptului utilizării lui.

ARTICOLUL 4

Exhumarea și reînhumarea rămășițelor pământești

1. Exhumarea rămășițelor pământești în scopul reînhumării sau predării către Guvernul României se va face exclusiv la cererea acestuia, cu acordul Guvernului Republicii Moldova, solicitarea și răspunsul fiind transmise în scris.

2. În cazul existenței unei hotărâri de exhumare, reînhumare sau predare a rămășițelor pământești, în conformitate cu paragraful 1 al prezentului articol, părțile contractante vor conveni asupra procedurii referitoare la organizarea exhumării, reînhumării și predării rămășițelor pământești către partea contractantă română.

3. Pentru fostele locuri de înhumare de război românești de pe teritoriul Republicii Moldova, desființate prin modificarea în timp a infrastructurii și unde exhumarea rămășițelor pământești nu mai poate avea loc, Guvernul Republicii Moldova va permite părții române ridicarea în acel loc a unui însemn comemorativ corespunzător. În acest scop, Guvernul Republicii Moldova va pune la dispoziție terenul adecvat.

ARTICOLUL 5

Asigurarea financiară și materială

1. Cheltuielile pentru amenajarea, întreținerea și îngrijirea mormintelor de război de pe teritoriul Republicii Moldova se suportă de către partea română.

2. La realizarea lucrărilor ce rezultă din aplicarea prezentului acord, Partea română apelează, în măsura posibilităților, la forța de muncă și materialele locale, în condițiile liberei concurențe.

3. Partea română poate introduce în Republica Moldova — cu dreptul de a le scoate ulterior — utilaje, mijloace de transport,

materiale și accesorii necesare efectuării lucrărilor menționate în prezentul acord.

4. Pentru efectuarea procedurilor vamale, în aceste cazuri, se va proceda astfel:

a) utilajele și mijloacele de transport introduse temporar în Republica Moldova vor fi admise fără plata taxelor vamale, cu condiția de a fi retrase din țară după încheierea lucrărilor;

b) materialele și accesorii destinate amenajării, întreținerii sau îngrijirii mormintelor de război (însemnele de căpătâi, plăcile comemorative, troițele, însemnele comemorative etc.) vor fi scutite de taxe de introducere în țară (taxe vamale, taxe pe valoarea adăugată și alte categorii de obligații către stat) dacă, în afara declarației vamale de rigoare, se vor prezenta autorităților din Republica Moldova:

— o listă a mărfurilor introduse în țară;

— un angajament, semnat de o persoană împuternicită în acest scop, cuprinzând asigurarea că materialele și accesorii menționate urmează a fi utilizate exclusiv în scopurile prevăzute în prezentul acord.

ARTICOLUL 6

Modalități de aplicare a acordului

1. Guvernul României însărcinează Oficiul Național pentru Cultul Eroilor, denumit în continuare *Oficiul*, cu efectuarea tehnică a sarcinilor ce revin părții contractante române din prezentul acord.

2. Guvernul Republicii Moldova însărcinează Ministerul Apărării cu efectuarea tehnică a sarcinilor ce revin părții contractante moldovene din prezentul acord.

3. Oficiul își asumă responsabilitatea ca, în cazul lucrărilor de construcție, să respecte toate normele sanitar-igienice, medicale, tehnice și juridice prevăzute de legislația Republicii Moldova.

4. În cursul aplicării prezentului acord, părțile contractante vor respecta legislația în vigoare a statului pe teritoriul căruia se află mormintele și vor ține cont de tradițiile religioase și de alte tradiții locale.

5. La solicitarea Guvernului Republicii Moldova, Guvernul României garantează aceleași drepturi și avantaje oferite de Guvernul Republicii Moldova Guvernului României, prevăzute de prezentul acord, cu respectarea obligațiilor asumate prin alte acorduri internaționale la care România este parte.

6. Niciuna dintre prevederile prezentului acord nu va aduce atingere drepturilor și obligațiilor părților contractante izvorâte din alte acorduri internaționale, bilaterale sau multilaterale, la care acestea sunt părți.

ARTICOLUL 7

Dispoziții finale

1. Prezentul acord va intra în vigoare la data primirii ultimei notificări prin care părțile contractante își comunică reciproc îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru intrarea sa în vigoare.

2. Prezentul acord poate fi amendat prin consimțământul părților contractante. Amendamentele vor intra în vigoare în conformitate cu dispozițiile paragrafului 1 al prezentului articol.

3. Prezentul acord se încheie pentru o perioadă nedeterminată. Fiecare parte contractantă poate denunța prezentul acord, printr-o notificare scrisă adresată celeilalte părți contractante pe cale diplomatică. Prezentul acord își încetează valabilitatea după o perioadă de 6 luni de la data primirii unei astfel de note.

Semnat la Iași, la 3 martie 2012, în două exemplare originale.

Pentru Guvernul României,
Gabriel Oprea

Pentru Guvernul Republicii Moldova,
Vitalie Marinuță

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului
dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova
privind regimul juridic al mormintelor de război românești
situate pe teritoriul Republicii Moldova, semnat la Iași
la 3 martie 2012**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind regimul juridic al mormintelor de război românești situate pe teritoriul Republicii Moldova, semnat la Iași la 3 martie 2012, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 martie 2013.
Nr. 313.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E**pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României
și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război,
semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război, semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
CRISTIAN-SORIN DUMITRESCU

București, 21 martie 2013.
Nr. 58.

A C O R D**între Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război**

Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia, denumite în continuare *părți contractante*, considerând că militarii, inclusiv prizonierii de război, și persoanele civile care și-au pierdut viața din cauza evenimentelor din cele două războaie mondiale au dreptul la un loc demn de odihnă veșnică, respectând principiile și prevederile dreptului internațional umanitar referitor la tratamentul persoanelor decedate în timpul conflictelor armate, prevăzute în Convențiile de la Geneva din 12 august 1949 cu privire la protecția victimelor de război și Protocolul adițional la Convențiile de la Geneva din 12 august 1949 cu privire la protecția victimelor conflictelor internaționale armate (Protocolul I) din 8 iunie 1977, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Definirea termenilor**

În scopul prezentului acord, termenii enumerați mai jos au următoarele semnificații:

a) *morminte de război* înseamnă locuri de înhumare a militarilor și victimelor civile, decedați în timpul conflictelor

armate, în prizonierat sau ca urmare a acestora, inclusiv deportații, aflați în morminte individuale ori comune;

b) *mormânt de război românesc* este un loc aflat pe teritoriul Republicii Slovenia unde sunt înhumate victime române de război;

c) *mormânt de război sloven* este un loc aflat pe teritoriul României unde sunt înhumate victime slovene de război;

d) *amenajarea mormintelor de război* înseamnă delimitarea locurilor de înhumare, instalarea sau restabilirea însemnelor comemorative, a monumentelor ori a altor construcții memoriale, precum și alte măsuri necesare;

e) *îngrijirea mormintelor de război* înseamnă asigurarea protecției, întreținerii și menținerii acestora într-o stare demnă, în conformitate cu acordurile internaționale.

ARTICOLUL 2

Protecția, îngrijirea și amenajarea mormintelor de război

(1) Părțile contractante vor asigura protecția mormintelor de război, fiecare pe teritoriul statului său, îngrijirea și tratarea lor demnă.

(2) Fiecare parte contractantă se obligă ca la protecția și îngrijirea mormintelor de război existente, precum și la amenajarea celor nou-descoperite să procedeze în concordanță cu legislația statului său și cu tradițiile naționale, religioase și cu alte obiceiuri.

(3) În locurile unde se stabilește că au fost înhumate victime de război române în Republica Slovenia, respectiv victime de război slovene în România, acest lucru se evidențiază în mod corespunzător în limbile română și slovenă.

ARTICOLUL 3

Forme de colaborare

(1) Părțile contractante se vor informa reciproc, în scris, cu privire la existența, amplasarea și starea mormintelor de război de la pct. b) și c) ale art. 1 al prezentului acord și își vor transmite documentele corespunzătoare.

(2) Părțile contractante se obligă să faciliteze cercetări prin intermediul organelor competente, să facă schimb de informații privind mormintele de război și să contribuie la culegerea datelor respective, în conformitate cu legislația statului său.

(3) Părțile contractante se vor informa, în scris, despre mormintele de război nou-descoperite.

(4) Părțile contractante se vor informa reciproc, imediat, cu privire la deteriorările identificate la mormintele de război și despre măsurile de îndepărtare ale acestora și, după caz, vor lua măsuri de reamenajare și prevenire a unor astfel de cazuri.

(5) Fiecare parte contractantă va facilita, în concordanță cu legislația statului său și cu ordinea publică, accesul la mormintele de război pe teritoriul statului său cetățenilor statului celeilalte părți contractante.

(6) Fiecare parte contractantă asigură dreptul de verificare a stării mormintelor de război care se află pe teritoriul statului său.

ARTICOLUL 4

Amplasarea mormintelor de război

(1) Fiecare parte contractantă asigură folosirea gratuită, pe o perioadă de timp nedeterminată, a terenurilor pe care se află mormintele de război ale statului celeilalte părți contractante.

(2) Din motive de utilitate publică poate fi schimbată destinația terenului, caz în care partea contractantă interesată de schimbare va asigura un alt teren și va acoperi toate cheltuielile în legătură cu reînhumarea rămășițelor pământești și strămutarea mormintelor de război corespunzătoare.

(3) Alegerea unui alt teren și amenajarea noilor morminte de război se vor efectua cu acordul celeilalte părți contractante.

(4) Mormintele de război nou-descoperite se vor amenaja acolo unde sunt găsite rămășițele pământești. Dacă acest lucru nu este posibil se vor aplica prevederile alin. (3) al prezentului articol.

ARTICOLUL 5

Strămutarea rămășițelor pământești

(1) Exhumarea rămășițelor pământești ale celor căzuți, în scopul reînhumării sau predării lor părții contractante interesate, se va face exclusiv la cererea acesteia, cu acordul celeilalte părți contractante. Cererea și răspunsul se transmit organelor responsabile cu aplicarea prezentului acord sau misiunilor diplomatice.

(2) Exhumarea rămășițelor pământești în conformitate cu alin. (1) al prezentului articol se va face de către organizații specializate împuternicite de părțile contractante.

(3) Reprezentanții părților contractante au dreptul de a fi prezenți la strămutarea rămășițelor pământești.

(4) Pentru fiecare exhumare și reînhumare care se desfășoară pe teritoriul aceluiași stat se redactează un proces-verbal, în care vor fi indicate poziția inițială a mormintelor și noul lor amplasament, datele personale ale celor înhumați, dacă sunt cunoscute, înscrisurile de pe însemnele de căpătâi, precum și alte date sau obiecte de identificare; în acest sens se respectă drepturile persoanelor decedate și interesele legale ale rudelor cunoscute ale acestora, în conformitate cu prezentul acord, precum și cu alte acorduri internaționale, la care ambele părți contractante sunt parte.

(5) În cazul descoperirii unor rămășițe pământești ale unor victime de război aparținând unui stat terț, partea contractantă pe teritoriul statului căreia se efectuează exhumarea notifică acest lucru statului terț.

ARTICOLUL 6

Cheltuieli

(1) Cheltuielile de amenajare și îngrijire a mormintelor de război române vor fi acoperite de către Guvernul Republicii Slovenia.

(2) Cheltuielile de amenajare și îngrijire a mormintelor de război slovene vor fi acoperite de către Guvernul României.

(3) Fiecare parte contractantă poate, pe cont propriu, cu acordul celeilalte părți contractante, să amenajeze și să îngrijească mormintele de război aflate pe teritoriul statului celeilalte părți contractante.

(4) Cheltuielile legate de strămutarea rămășițelor pământești le suportă partea contractantă interesată.

ARTICOLUL 7

Aplicarea acordului

(1) De aplicarea prezentului acord, din partea slovenă, se ocupă ministerul abilitat în problematica mormintelor de război.

(2) De aplicarea prezentului acord, din partea română, se ocupă Oficiul Național pentru Cultul Eroilor.

(3) Părțile contractante se vor informa, reciproc, pe cale diplomatică, asupra organelor responsabile de aplicarea acordului.

(4) Eventuale litigii decurgând din aplicarea și interpretarea prezentului acord vor fi soluționate de părțile contractante prin negocieri.

ARTICOLUL 8

Dispoziții finale

(1) Prezentul acord intră în vigoare la data primirii ultimei notificări prin care părțile contractante își comunică reciproc, pe cale diplomatică, îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru intrarea în vigoare a prezentului acord.

(2) Prezentul acord poate fi modificat sau completat de către cele două părți contractante de comun acord. Modificările sau completările se propun în formă scrisă, pe cale diplomatică, și

intră în vigoare în conformitate cu prevederile alin. (1) al prezentului articol.

(3) Prezentul acord se încheie pentru o perioadă nedeterminată.

(4) Fiecare parte contractantă poate denunța prezentul acord, printr-o notificare scrisă adresată celeilalte părți contractante. Prezentul acord își încetează valabilitatea la 6 luni de la data primirii respectivei notificări.

Semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011, în două exemplare originale, fiecare în limbile română și slovenă, ambele texte fiind egal autentice.

Pentru Guvernul României,
Dana Constantinescu

Pentru Guvernul Republicii Slovenia,
Anja Kopac Mrak

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război, semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Slovenia privind mormintele de război, semnat la Ljubljana la 15 iunie 2011, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 20 martie 2013.
Nr. 314.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului *Bărbăție și Credință* în grad de *Cavaler*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 8 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului afacerilor interne,

în semn de apreciere pentru profesionalismul pus în slujba apărării valorilor statului de drept, precum și a drepturilor și libertăților omului, pentru contribuția avută la promovarea imaginii Ministerului Afacerilor Interne în cadrul Misiunii Organizației Națiunilor Unite din Timorul de Est,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Bărbăție și Credință* în grad de *Cavaler* domnului comisar-șef de poliție Dobrotă *Neculai* Petruș.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 26 martie 2013.
Nr. 331.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 50

din 12 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă — contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 7.670/99/2012. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.535D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.560D/2012, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată, din oficiu, de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă — contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 7.671/99/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.560D/2012 la Dosarul nr. 1.535D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 95/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 13 noiembrie 2012, pronunțate în dosarele nr. 7.670/99/2012 și nr. 7.671/99/2012, **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă — contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de**

procedură fiscală, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în cauze având ca obiect anularea unor decizii de impunere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se apreciază că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece impun persoanei vătămate să conteste decizia emisă în procedura administrativă, aceasta neavând deschisă calea acțiunii în contencios prin care să solicite instanței verificarea legalității și temeiniciei actului administrativ vătămător, respectiv decizia de impunere ori alt act fiscal. Aceste prevederi constituționale sunt cu atât mai mult încălcate cu cât organul fiscal refuză să soluționeze contestația persoanei vătămate prin emiterea unei decizii.

În cazul refuzului de soluționare a contestației administrative sau al nesoluționării contestației în termenul legal, persoana vătămată este obligată să solicite instanței de contencios administrativ obligarea organului fiscal la soluționarea contestației administrative. Într-o atare situație soluționarea litigiului fiscal nu mai are loc într-un termen rezonabil și într-o manieră echitabilă, ci în detrimentul intereselor procesuale ale contribuabililor și în favoarea organului fiscal. Reglementarea obiectului acțiunii în materia contenciosului administrativ fiscal, prin dispozițiile criticate, contravine prevederilor art. 52 alin. (1) din Constituție, actul fiscal efectiv vătămător neputând fi cenzurat de către instanța de contencios.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 409/2004 și nr. 449/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 218 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut: „(1) *Decizia privind soluționarea contestației se comunică contestatorului, persoanelor introduse, în condițiile art. 44, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.*

(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației potrivit art. 212, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitor la accesul liber la justiție și art. 52 alin. (1) și (2) referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 617 din 6 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 14 iunie 2010, a stabilit că prin procedurile de recurs administrativ reglementate de textul de lege criticat se lasă posibilitatea organelor care au emis actele administrative atacate sau organelor superioare acestora de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege. Cu același prilej, Curtea a mai reținut că actele de soluționare de către organele administrative a contestațiilor, respectiv a reclamațiilor formulate potrivit dispozițiilor din Codul de procedură fiscală nu sunt, așadar, acte de jurisdicție, ci acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată. Așa fiind, Curtea a reținut că textul legal criticat nu încalcă art. 21 din Constituție.

Totodată, prin Decizia nr. 95 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 10 mai 2011, Curtea a reținut că trebuie distins între mai multe ipoteze, după cum urmează:

1. Organul fiscal competent nu a soluționat contestația deoarece a suspendat, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură

administrativă sau când soluționarea cauzei depinde, în tot ori în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

2. Organul fiscal competent nu a soluționat contestația în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, fără a exista vreun motiv de suspendare.

Având în vedere dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și pe cele ale Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea a observat că o atare situație se circumscrie nesoluționării în termenul legal a cererii de către organul fiscal. Într-o atare situație, cel care se consideră lezat în drepturile sale prin lipsa actului administrativ fiscal se poate adresa instanței de judecată pentru obligarea organului fiscal de a emite decizia de soluționare a contestației.

3. Organul fiscal competent a soluționat contestația în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pronunțând o decizie în acest sens. Curtea a constatat că în toate cazurile, ulterior pronunțării deciziei de către organul fiscal, contestatorul nemulțumit poate ataca această decizie la instanța de contencios administrativ competentă. În soluționarea cererii, instanța de contencios administrativ este competentă, potrivit art. 18 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, să se pronunțe și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecății, adică și asupra actelor administrative fiscale contestate în fața organului fiscal.

De asemenea, Curtea a constatat că eventualul comportament al părților sau al instituțiilor administrative care determină o întârziere în soluționarea contestației nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci o problemă ce ține exclusiv de conduita părților implicate, conduită ce nu este determinată de textul de lege criticat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă — contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 7.670/99/2012 și nr. 7.671/99/2012.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 96

din 28 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 383 alin. (2)
din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 383 alin. (2) din Codul civil, excepție ridicată de Costel Nedelea în Dosarul nr. 18.387/302/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.413D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că prevederea legală criticată reiterează soluția legislativă cuprinsă anterior în art. 40 din Codul familiei. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia soțul căruia i s-a încuviințat purtarea numelui dobândit în timpul căsătoriei se poate oricând recăsători, cu consecința prejudicierii dreptului la imagine al celuilalt soț din căsătoria anterioară, se arată că și această situație a fost reglementată prin dispozițiile art. 84 din noul Cod civil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 18.387/302/2011, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 383 alin. (2) din Codul civil**, excepție ridicată de Costel Nedelea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni de divorț.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederea legală criticată contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, dat fiind faptul că instanța de judecată care a pronunțat divorțul poate încuviința ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, motivat pe interesul superior al minorului rezultat în urma căsătoriei.

Se arată că soțul căruia i s-a încuviințat purtarea numelui dobândit în timpul căsătoriei se poate oricând recăsători, cu consecința prejudicierii dreptului la imagine al celuilalt soț din căsătoria anterioară, astfel încât motivarea soluției de păstrare a numelui purtat în prima căsătorie, în vederea evitării situațiilor stânenitoare în care s-ar afla minorul rezultat în urma căsătoriei, ca urmare a diferenței de nume dintre părinții săi, nu mai subzistă.

De asemenea, se mai susține că restrângerea dreptului la nume nu îndeplinește niciuna dintre condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, condiții limitativ enumerate prin dispozițiile art. 53 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederea legală criticată este aplicabilă în egală măsură ambilor soți, indiferent dacă numele purtat în timpul căsătoriei este al soțului sau al soției, fiind avute în vedere atât interesul soților, cât și interesul superior al copilului. Mai mult, problema îndeplinirii, în concret, a criteriilor legale în temeiul cărora instanța încuviințează purtarea după divorț a numelui dobândit în timpul căsătoriei este una de aplicare a legii, iar nu de constituționalitate. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, instanța de judecată apreciază, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că ingerința autorității publice în exercitarea dreptului la viață privată, prin reglementarea unor limitări privind numele, este justificată de marja de apreciere mai largă de care autoritățile statale dispun în privința vieții personale și de familie, acordând o importanță decisivă intereselor superioare ale minorului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că prevederile legale criticate sunt aplicabile tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, fără privilegii sau discriminări, iar soluția legislativă criticată, cuprinsă și în dispozițiile art. 40 din Codul familiei, anterior intrării în vigoare a noului Cod civil, s-a dovedit a fi necesară într-o societate democratică, prin prisma practicii judiciare atât a instanțelor de judecată din România, cât și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile art. 40 din Codul familiei.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederea legală criticată nu conține nicio dispoziție discriminatorie, fiind aplicabilă tuturor subiectelor de drept care se încadrează în situația prevăzută de textul de lege criticat. Se mai precizează că, în considerarea dispozițiilor art. 26 alin. (1), art. 48 alin. (3) și art. 49 alin. (1) din Constituție, reglementarea criticată instituie o modalitate prin care autoritățile publice își îndeplinesc obligația de a respecta și ocroti viața intimă, familială și privată, constituind totodată o componentă a regimului special de protecție și asistență a copiilor și tinerilor în realizarea drepturilor lor. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 383 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011, care are următorul cuprins: „(2) Pentru motive temeinice, justificate de interesul unuia dintre soți sau de interesul superior al copilului, instanța poate să încuviințeze ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, chiar în lipsa unei înțelegeri între ei.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală, și cu o motivare similară.

Astfel, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa (spre exemplu deciziile nr. 1.197 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2008, și nr. 20 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010), pronunțându-se asupra prevederilor art. 40 din Codul familiei, a statuat că aceste prevederi legale, potrivit cărora instanța poate încuviința dreptul soțului care a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț să păstreze acest nume și după desfacerea căsătoriei, se aplică tuturor persoanelor aflate în această situație juridică, fără privilegii și fără discriminări, și nu aduc atingere protecției copiilor și tinerilor, familiei și nici nu constituie un abuz de drept.

În prezenta cauză, autorul excepției susține neconstituționalitatea aceleiași soluții legislative, cuprinse de această dată în art. 383 alin. (2) din noul Cod civil, arătând că încuviințarea dreptului unuia dintre soți de a purta numele dobândit în timpul căsătoriei și după desfacerea acesteia aduce atingere dreptului la nume al celuilalt soț și nu este justificată de necesitatea protecției interesului superior al copilului rezultat din căsătorie, dat fiind faptul că soțul căruia i s-a încuviințat purtarea numelui se poate oricând recăsători.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate.

Dreptul la nume reprezintă o caracteristică distinctivă și de identificare a persoanei fizice, are o funcție socială și exprimă atât individualitatea, cât și identitatea acesteia (a se vedea, în același sens, și jurisprudența Curții Constituționale Federale a Germaniei, și anume deciziile 2BvR 113/81 din 12 ianuarie 1982 și 1BvL 9/85 și 43/86 din 8 martie 1988).

De aceea, numele persoanei fizice, astfel cum este reglementat și prin prevederile art. 82 din noul Cod civil, este o

componentă esențială a dreptului general al personalității, care își găsește fundamentul ultim în conceptul de „demnitate umană”, astfel cum este acesta reglementat prin art. 1 alin. (3) din Constituție.

În aceste condiții, Curtea constată că soluția legislativă criticată este justificată de faptul că, de principiu, soțul care păstrează numele dobândit în timpul căsătoriei este cunoscut și identificat în societate cu acest nume. De asemenea, exercitarea autorității părintești asupra copilului rezultat din căsătorie, corelată cu necesitatea protejării interesului superior al minorului, care s-ar putea regăsi în situații stânjenitoare ca urmare a diferenței de nume dintre acesta și părinții săi, de natură să-i influențeze în mod negativ dezvoltarea morală și socială, reprezintă motive temeinice, de natură să justifice încuviințarea purtării de către soți a numelui dobândit în timpul căsătoriei, și după desfacerea acesteia.

Mai mult, Curtea constată că purtarea aceluiași nume de către părinte și copilul său este de natură să contribuie la dezvoltarea armonioasă a acestuia din urmă în cadrul societății, fiind și o expresie a dreptului și îndatoririi părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu în Hotărârea din 22 februarie 1994, pronunțată în cauza *Burghartz împotriva Elveției*, paragraful 24, statuând că numele unei persoane reprezintă un mijloc de identificare personală și de apartenență la o familie.

Textul de lege criticat nu este de natură să creeze privilegii sau discriminări, fiind în egală măsură aplicabil tuturor persoanelor care s-ar regăsi în ipoteza reglementată prin dispoziția legală, respectiv atât soției care a purtat în timpul căsătoriei numele soțului, cât și soțului care s-a aflat în aceeași situație.

Referitor la susținerile privind împrejurarea că soțul căruia i s-a încuviințat purtarea numelui dobândit în timpul căsătoriei și după desfacerea acesteia, motivat de interesul superior al copilului, s-ar putea recăsători, ceea ce ar putea determina schimbarea numelui, Curtea reține că aceste motive depășesc sfera controlului de constituționalitate a unei norme legale, fiind probleme de aplicare a acesteia, de către instanțele de judecată, autorul excepției referindu-se la un fapt juridic viitor și incert, respectiv o nouă căsătorie a soțului căruia i s-a încuviințat purtarea, după divorț, a numelui dobândit în prima căsătorie, situație în care nu sunt aplicabile prevederile legale criticate în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, întrucât nu s-a constatat încălcarea niciunui drept fundamental, pentru aceleași considerente, Curtea constată că acest text constituțional nu are incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 383 alin. (2) din Codul civil, excepție ridicată de Costel Nedelea în Dosarul nr. 18.387/302/2011 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) și (3)
din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tornado Com.” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 32.459/3/2010 (579/2012) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.466D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 356 din 20 martie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 32.459/3/2010 (579/2012), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică**, excepție ridicată de Societatea Comercială Tornado Com. — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra unui teren cu destinația de spațiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că atribuția instanțelor judecătorești de a stabili conformitatea legilor de naționalizare a unor imobile cu Constituția în vigoare la data adoptării acestora, respectiv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, contravine dispozițiilor constituționale referitoare la atribuțiile exclusive ale Curții Constituționale de a realiza controlul constituționalității legilor, o asemenea atribuție fiind retroactivă, deoarece nu era reglementată în perioada în care au fost adoptate legile prin care s-au dispus măsuri de naționalizare a unor bunuri. Mai mult, prin prevederile legale criticate legiuitorul realizează implicit o apreciere a efectelor produse de actele normative de naționalizare, încalcând în acest mod principiul separației puterilor în stat.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că modalitatea în care sunt determinate condițiile de a căror îndeplinire depinde apartenența unor bunuri la domeniul public sau privat al statului, precum și modul în care sunt stabilite criteriile de apreciere a valabilității titlurilor prin care bunurile respective au fost dobândite, reprezintă o opțiune constituțională a legiuitorului. Se mai arată că prevederile Legii nr. 213/1998 nu sunt retroactive, fiind aplicabile situațiilor juridice produse după intrarea în vigoare a acestui act normativ, iar dispozițiile art. 6 alin. (1) din același act normativ nu fac decât să reglementeze criteriile pe baza cărora instanțele de judecată stabilesc valabilitatea titlului de trecere a unor bunuri în proprietatea statului, în deplin acord cu principiul constituțional al separației puterilor în stat. În ceea ce privește trimiterea cuprinsă în cadrul prevederilor legale criticate, referitoare la respectarea tratatelor internaționale la care România era parte, aceasta reprezintă o aplicare a principiului general de drept *pacta sunt servanda*, astfel încât instanțele se pot raporta la acestea.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că determinarea condițiilor de a căror îndeplinire depinde apartenența bunurilor la domeniul public sau privat al statului constituie opțiunea exclusivă a legiuitorului, la fel ca și modul în care sunt stabilite criteriile de apreciere a valabilității titlurilor prin care bunurile au fost dobândite de către stat. De asemenea, condiționarea valabilității titlului statului de respectarea reglementărilor în vigoare la data preluării nu contravine principiului constituțional al neretroactivității legii, întrucât valabilitatea actelor juridice se apreciază întotdeauna în raport cu actele normative în vigoare la data încheierii lor, iar în cazul actelor de preluare cu caracter normativ, valabilitatea acestora se analizează întotdeauna în funcție de actele normative cu forță juridică superioară, sub imperiul cărora au intrat în vigoare. În privința actelor normative anterioare Constituției din 1991, ale căror efecte s-au produs în întregime înainte de intrarea în vigoare a acesteia, se apreciază că acestea nu mai pot fi supuse analizei din perspectiva încalcării art. 15 alin. (2) din Constituție. Însă, în privința actelor normative anterioare actualei Legi fundamentale, ale căror efecte se produc și după intrarea în vigoare a acesteia, Curtea Constituțională urmează a aprecia dacă, în temeiul art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală, acestea mai sunt în vigoare.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că textul de lege referitor la competența instanțelor de judecată de a stabili valabilitatea titlului prin care statul a dobândit bunuri în perioada 1945—1989 este în deplină conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora competența

instanțelor judecătorești este stabilită prin lege. Mai mult, norma legală criticată nu instituie un control de constituționalitate, ci reglementează criteriile de care instanțele judecătorești trebuie să țină seama pentru a stabili valabilitatea acestor titluri. De altfel, condiția constituirii titlului cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării bunurilor de către stat nu înseamnă altceva decât raportarea titlului respectiv la ordinea juridică existentă în momentul constituirii lui, iar nu la cerințele actuale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998.

În realitate, analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, asupra cărora urmează a se pronunța.

Textele de lege criticate au următorul cuprins: „(1) *Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat. (...)*

(3) *Instanțele judecătorești sunt competente să stabilească valabilitatea titlului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 20 alin. (2) referitor la prioritatea reglementărilor internaționale privind drepturile omului mai favorabile față de legile interne, art. 125 alin. (3) privind incompatibilitățile funcției de judecător, art. 144 referitor la incompatibilitățile funcției de judecător al Curții Constituționale și art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textul de lege criticat a mai format obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză, și cu o motivare identică.

Astfel, prin Decizia nr. 356 din 20 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 17 aprilie 2008, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, statuând că art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 nu contravin

dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, care consacră principiul neretroactivității legilor, întrucât prevederile legii criticate se aplică de către instanțe după intrarea în vigoare a acesteia și nu produc efecte pentru perioada anterioară. Dispozițiile art. 6 alin. (1) din aceeași lege fixează reperele pe baza cărora instanțele care aplică Legea nr. 213/1998 trebuie să stabilească valabilitatea titlului prin care bunurile au fost trecute în proprietatea statului. Referirea pe care o face textul la tratatele internaționale la care România era parte nu are semnificația aplicării retroactive a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Constituție, ci corespunde principiului *pacta sunt servanda*, care era recunoscut și în regimul anterior. Aceasta nu înseamnă însă că actele autorităților statului din acea perioadă nu trebuie examinate și apreciate și prin prisma tratatelor internaționale la care statul era parte și pe care era obligat să le respecte, ca urmare a ratificării acestora.

S-a mai arătat, în decizia anterior citată, că modul în care sunt determinate condițiile de îndeplinirea cărora depinde apartenența bunurilor la domeniul public sau privat al statului, precum și modul în care sunt stabilite criteriile de apreciere a valabilității titlurilor prin care bunurile au fost dobândite reprezintă o opțiune a legiuitorului, astfel încât este constituțională soluția legislativă potrivit căreia bunurile care nu au intrat „în temeiul unui titlu valabil” în proprietatea statului să nu fie incluse în domeniul public sau privat al statului, putând astfel să fie revendicate.

Curtea Constituțională a mai constatat că precizarea cuprinsă la alin. (3) al art. 6 din Legea nr. 213/1998, referitoare la competența instanțelor judecătorești de a stabili valabilitatea titlului prin care statul a dobândit bunuri în perioada 1945—1989, este în concordanță cu dispozițiile constituționale potrivit cărora competența instanțelor de judecată este stabilită de lege.

De asemenea, Curtea a constatat că este neîntemeiată și critica potrivit căreia prevederile de lege ce fac obiectul excepției încalcă dispozițiile art. 146 din Constituție, deoarece acest text de lege nu instituie un control de constituționalitate cu privire la acte normative adoptate anterior Constituției din 1991, ci doar instituie criterii de care instanțele judecătorești trebuie să țină seama, conform principiului *tempus regit actum*, pentru stabilirea valabilității titlurilor.

De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 213/1998, statuând că acestea sunt constituționale (a se vedea, în acest sens, deciziile nr. 1.338 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 11 februarie 2009, nr. 48 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 5 martie 2009, sau nr. 288 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 8 aprilie 2009).

Întrucât în prezenta cauză nu au fost relevate elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluțiile pronunțate în deciziile anterior citate, cât și considerentele pe care acestea s-au întemeiat sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 125 alin. (3) privind incompatibilitățile funcției de judecător și art. 144 referitor la incompatibilitățile funcției de judecător al Curții Constituționale, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, întrucât, prin conținutul lor normativ, acestea nu au legătură cu dispozițiile legale ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tornado Com.” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 32.459/3/2010 (579/2012) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 135

din 7 martie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864, excepție ridicată de Rafail Parapuf în Dosarul nr. 14.512/4/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.498D/2012.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocat Severin Bodnar, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că este neconstituțională pronunțarea, de către o instanță de judecată, a unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare a unui imobil, prin aplicarea textelor de lege criticate, care înlocuiesc prevederile art. 12 din Decretul nr. 144/1958 privind reglementarea eliberării autorizațiilor de construire, reparare și desființare a construcțiilor, precum și a celor referitoare la înstrăinările și împărțelile terenurilor cu sau fără construcții. Se susține că prevederile art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864 nu pot înlocui o altă dispoziție legală expresă, iar instanțele de judecată ar trebui să oblige debitorul obligației de a face să își exprime în fața notarului public consimțământul expres și nemijlocit în legătură cu vânzarea unui bun imobil. Se mai arată că atât legile interne, cât și reglementările internaționale trebuie să respecte și normele moralei, conform principiului *jus este ars boni et aequi* — „dreptul este arta binelui și a echității.”

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile legale criticate au fost preluate prin art. 1.528 și următoarele din noul Cod civil. În ceea ce privește susținerile autorului excepției, precizează că, în aplicarea textelor de lege criticate, instanțele de judecată dau prioritate principiului executării în natură a obligațiilor. De altfel, art. 1.669 din noul Cod civil a reglementat posibilitatea unei părți care a încheiat o promisiune bilaterală de vânzare să solicite pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract, în cazul în care cealaltă parte refuză, nejustificat, să-și execute obligația.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 14.512/4/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864**, excepție ridicată de Rafail Parapuf într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în rezoluțiunea unui antecontract de vânzare-cumpărare a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 1073 și art. 1077 din Codul civil de la 1864 sunt neconstituționale, deoarece sunt aplicate greșit pe fondul cauzei, și anume în sensul în care permit instanței de judecată să pronunțe o hotărâre judecătorească care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, voința juridică a părților fiind înlocuită de hotărârea instanței de judecată. Se mai arată că instanța de judecată nu se poate substitui voinței juridice a debitorului, singura modalitate de constrângere a debitorului obligației de a face fiind aceea de a-și exprima în fața notarului public consimțământul expres și nemijlocit în legătură cu vânzarea unui bun imobil.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, invocând considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011. Se apreciază că prevederile art. 1073 și art. 1077 din Codul civil de la 1864 au ca finalitate realizarea drepturilor legale ale creditorului, fie prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării unor despăgubiri, fie prin posibilitatea creditorului de a îndeplini el însuși obligația asumată de către debitor, pe cheltuiala acestuia din urmă. Astfel, debitorul are posibilitatea de a utiliza toate mijloacele procedurale reglementate de lege în vederea pregătirii apărării sale, beneficiind, în acest mod, de dreptul la un proces echitabil și de soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, astfel încât prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție, deoarece nu restricționează dreptul părților de a se adresa instanțelor judecătorești. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864. Curtea constată că aceste prevederi legale au fost preluate integral în art. 1.516 — *Drepturile creditorului*, respectiv art. 1.528 — *Executarea obligației de a face* cuprinse în secțiunea 1, respectiv secțiunea a 3-a a capitolului II, titlul V din cartea a V-a — *„Despre obligații”* din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011.

Curtea Constituțională urmează să se pronunțe însă asupra prevederilor legale cu care a fost sesizată, deoarece acestea sunt aplicabile în continuare cauzei deduse judecării instanței de fond, potrivit principiului *tempus regit actum*. Așa cum a statuat Curtea în Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, ale cărei considerente de principiu sunt valabile și în

prezenta cauză, controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor ulterioare sesizării, chiar dacă ar conține prevederi asemănătoare, ar echivala cu ridicarea din oficiu de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate cu privire la alte texte decât cele criticate de către autorul excepției, ceea ce este inadmisibil, fiind contrar dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Mai mult, potrivit art. 102 alin. (1) din capitolul VII secțiunea 1 intitulată *„Dispoziții tranzitorii și de punere în aplicare a cărții a V-a «Despre obligații» a Codului civil”* din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil: *„Contractul este supus dispozițiilor legii în vigoare la data când a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa.”*, astfel încât prevederile legale criticate își produc în continuare efectele față de autorul excepției de neconstituționalitate.

Dispozițiile art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864 au următorul cuprins:

— Art. 1073: *„Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.”*

— Art. 1077: *„Nefiind îndeplinită obligația de a face, creditorul poate asemenea să fie autorizat a o aduce el la îndeplinire, cu cheltuiala debitorului.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece sunt aplicate în mod eronat pe fondul cauzei, și anume în sensul în care permit instanței de judecată să pronunțe o hotărâre judecătorească care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, voința juridică a părților fiind înlocuită de hotărârea instanței de judecată. În acest mod, în opinia autorului excepției, sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că autorul acestora nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a acestor prevederi de lege de către instanța de judecată. Or, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță *„numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”*, asemenea aspecte neintrând sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1073 și art. 1077 din Codul civil din 1864, excepție ridicată de Rafail Parapuf în Dosarul nr. 14.512/4/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 martie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind înlocuirea unui membru al Comisiei speciale
de retrocedare**

Având în vedere propunerea Secretariatului General al Guvernului, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al pct. 2 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.164/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Lacziko Eniko Katalin, secretar de stat la Departamentul pentru Relații Interetnice, se numește în calitate de membru al Comisiei speciale de retrocedare în locul domnului Dragoș Condrea.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 27 martie 2013.

Nr. 168.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Gabriel-Călin Onaca în funcția
de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Gabriel-Călin Onaca se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 27 martie 2013.

Nr. 169.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

